

Мила куда си намъ равна
Мила куда си планина.

Теци Саво хитра теци
Нит' ти Дунавъ силу губи
Кудъ годъ шумишь свѣту реки
Да свой народъ Хърватъ люби.

Док' му нѣве сунце грие
Док' му хрѣще бура вийе
Док' му мъртве гробъ сакрийе
Док' му живо сърдце бийе.

Пѣсни, радости и възклицания безъ край. Дѣдо Нѣйко тетевенеца, гайдаря, прекачи пушката си прѣзь рамото, че наду гайдата на рѣченица, а двѣ млади хѣшовчета като дадоха пушкитѣ си, на другаритѣ, излезоха прѣдъ четата, извадиха голи тесацитѣ си, и залюляха рѣченицата като въртяха тесацитѣ около главитѣ си. Така съ свирни, пѣсни и игри достигна четата до сръбския бивакъ при Бабина-глава, гдѣто се и тя спрѣ и расположи на бивакъ. Тукъ заварихме и четитѣ на Филипъ-Тотя, дѣда Иля, Соколова и на Христа Македонски. Тѣзи послѣдната чета се състояше отъ българи които сж се събрали отъ Кладово слѣдъ заминуванието на нашата и Филипвата чета. Въ расстояние на 3 дни слѣдъ нашето заминавание тамъ се набрали около 200—250 души хѣшпади, които не пожелали да останатъ по дълго врѣме да се по обучатъ въ крѣпостъта на военното искусство, а като се научили че ний сме вече заминали за границата, заявили че и тѣ искатъ да вървятъ и поручикъ Радисавлевичъ не е имало какво да прави освѣнъ да ги вѣоръжи и подъ началството на войводата Христю Македонский да ги прати да ни настигатъ. Тѣзи чета пристигнала въ Нови ханъ въ деня на сражението при Кадж-богазъ и заедно съ другитѣ наши чети заминала за къмъ Пандирало — Бабина-глава.

Панайотъ войвода отиде да се прѣдстави на началника на отряда, и когато се върна при насъ обади ни че ще вървимъ къмъ Берковица, и че ще си имаме и едно пла-